

Похорон Офелії

Кисельов Леонід Володимирович

Вулиця довга, немов життя моє.
Ридання оркестру і рип чобіт.
Попереду цвинтар хрести заламує,
Обабіч городи, паркани, дріт.

Зима, і вулиця снігом всипана,
Провулки чорні на тлі снігів.
І сині тіні дерев знесилених,
І сині струмені з димарів.

Завернути б у провулок
До Марії в хату.
Може, там знайти притулок
Альбо смерть вблагати.

Завернути б у провулок
В хату до Варвари.
Бо єдиний порятунок —
В землю, їй до пари.

Та вже не збочити, все заметено,
І сніг рипить, і сурми ревуть.
І довга вулиця, як доведення,
Що є прямою остання путь.

І вже лелекою, вже лілеєю,
В сорочці білій — у білу путь...
Шорсткі долоні твої, Офеліє,
Притну до рота — не одірвуть.

1968

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kyseliov_leonid_volodymyrovych/pokhoron_ofelii